

světlivky nebo průkazy, jichž jest snad k meritornímu rozhodnutí zapotřebí, což však státi se musí v 8denní lhůtě zákonem stanovené, má-li býti odvrácen právní účinek, který zákon v § 2, odst. 2 vyslovil.

V daném případě oznámení podané 30. prosince 1919 spolkem továrníků obuvi dovolává se výslovně toho, že spolek tento uzavřel s J. Novotným nájemní smlouvu. Vysvítá tedy z obsahu oznámení, že stalo se za souhlasu s pronajímatelem a nebyl proto žalovaný úřad oprávněn, oznámení to prostě přejíti a věcné vyřízení jeho jen z toho důvodu odpřítí, že nebylo učiněno samým pronajímatelem.

Nelze tudíž naříkané rozhodnutí srovnati se zákonem, pročež slušelo je dle § 7 zák. o spr. soudě zrušiti.

Č. 426.

Z n á m k y: Slovní známka »Elektra« pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží jest dle § 1 známk. novely ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z. nepřipustná.

(Nález ze dne 28. května 1920 č. 4688.)

V ě c: Firma »Elektra«, továrna elektrotepelných přístrojů a elektrotechnického zboží na Žižkově (adv. Dr. Max Bondy z Prahy) proti ministerstvu průmyslu, obchodu a živností v Praze (zast. min. koncipistou Drem Jiřím Fialou) o výmaz ochranné známky.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím bylo vysloveno, že neměla býti zapsána a tudíž má býti vymazána slovní známka »Elektra« pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, kterou stěžovatelka dne 17. června 1919 pod čís. 10.942 přihlásila k zápisu do rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze. Opatření ono stalo se z důvodu, že slovní známka »Elektra« utvořena jest připojením koncovky »a« ke kmeni »elektr«, z něhož se tvoří všechna slova mající vztah k elektřině, obsahuje tedy, jsouc určena pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, výlučně údaj o vlastnosti zboží jí chráněného, resp. o určení jeho a odporuje tím ustanovení § 1 známk. novely ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané a nezákonnost jeho vytýkající toto:

Podle § 1 zák. ze dne 30. července 1895 čís. 108 ř. z. jsou vyloučena ze zápisu jako slovní známky taková slova, která obsahují jediné údaj místa, času nebo způsobu výroby, vlastnosti neb určení nebo ceny, množství aneb váhy zboží. Naříkané rozhodnutí vychází z náhledu, že slovo »elektra« jest ve smyslu tohoto zákonného předpisu slovem, které obsahuje pouze údaj vlastnosti zboží slovem tím označeného. Stížnost potírá náhled ten, trvající na tom, že slovo »elektra« jest slovo fantastické, pocházející od jména dcery Agamemnonovy v řecké mythologii. Po náhledu nejvyššího správního soudu jest lhostejno, kde vzalo původ slovo »elektra«, zdáli od jména dcery Agamemnonovy či od slova »elektron« v řečtině jantar znamenajícího. S hlediska § 1 známk. novely z r. 1895,

kterým byl změněn § 3, bod 2 zák. ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z., jest jedině rozhodným, jaký význam má toto slovo podle svého přirozeného a vžitého pojmání jeho v obecném životě. A tu jest notorické, pročež nepotřebuje žádného důkazu, že slovo elektra na prvý poslech nebo po prvém přečtení vzbudí v každém, ať zná původ slova toho či nikoliv, představu energie ve fysice elektřinou zvané, a výrobek slovem tímto označený pojímá se všeobecně jako přístroj buď elektřinou činný nebo elektřinu vzbuzující. Označil-li by se tudíž tímto slovem přístroj elektro-tepelný nebo jiné elektrotechnické zboží, pro něž se stěžovatelka domáhala zápisu slovní známky »Elektra«, vyjadřovalo by slovo to dle svého přirozeného významu výlučně vlastnost a určení zboží tohoto.

Nemohl se proto nejvyšší správní soud přikloniti k vývodům stížnosti, které se snaží přesvědčiti, že slovo »elektra« jest slovo fantastické nebo bájeslovné a musil stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 427.

Administrativní řízení: Strana nemá příčiny ke stížnosti na nejvyšší správní soud, rozhodla-li zemská vyživovací komise o podání jejím, označeném jako rozklad, jako by šlo o stížnost.

(Nález ze dne 29. května 1920 č. 4078.)

V ě c: Emma Heinzová v Karlových Varech proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatelka podala rozklad proti rozhodnutí okresní vyživovací komise v Karlových Varech ze dne 17. dubna 1918, zamítajícímu její žádost za vyživovací příspěvek. Rozklad ten byl podán ve lhůtě běžící pro odvolání. Podání to výslovně označené jako rozklad, předložila okresní vyživovací komise zemské vyživovací komisi, jež o něm rozhodla dne 27. září 1919, že odvolání z důvodů naříkaného rozhodnutí nedává se místo.

Stížnost namítá pouze, že rozklad neměl býti předložen zemské vyživovací komisi, tato že neměla o něm rozhodovati v pořadí instančním, nýbrž měla jej vrátiti instanci první, neboť stěžovatelka nepodala odvolání, nýbrž pouhý rozklad, poněvadž v něm uplatněny nové dosud nepřednesené okolnosti, kterých první instance při svém rozhodnutí neuvážila.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. V řízení správním k tomu, by nějaké podání bylo vyřízeno jako rekurs, nevyhledává se, aby označeno bylo výslovně jako odvolání, stížnost nebo podobně, a stačí, je-li z podání patrné, že strana není srozuměna s obsahem rozhodnutí správního a je-li viděti, v jakém směru chce nápravu. Zde však neměl žalovaný úřad příčinu spatřovati v podání jen žádost za obnovu řízení, ježto rozklad podán byl v otevřené lhůtě k odvolání a ježto žalovaný úřad sám byl povinen, když v tomto případě nejde o princip koncentrační, přihlížeti i k novým okolnostem přivedeným v odvo-